

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק כ"ט

קונטרס 329

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְאַתְגְּלִיַּיא הַאי עֵתִיקָא קְדִישָׁא, וְאַשְׁתְּכַד כְּלָא. הֵיִינוּ
דְּאַתְמַר (ישעיה מ"ח) וְתַהֲלֵתִי אַחַטָּם לָךְ.

חֻטְמָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא אָרִיךְ, וּמִתְפַּשֵּׁט. וְאַקְרִי
אָרִיךְ אַפִּים. וְהַאי חֻטְמָא, זְעִיר. וְכַד תִּנְנָא
שְׂרֵי נְפִיק בְּבַהִילוֹ, וְאַתְעֵבִיד דִּינָא. וּמֵאַן מְעַכְב לְהַאי.
חֻטְמָא דְעֵתִיקָא. וְכְלָא כְּמַה דְאַמִּינָא בְּאַדְרָא, וְאַתְעֵרוּ
חֲבַרְיָא.

וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא, אֹקִים הֵנִי תְרֵי נוֹקְבֵי.
מִחַד תִּנְנָא וְאַשָׁא. וּמִחַד גַּיְתָא וְרוּחָא
טָבָא. דְּאִית בֵּיה יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, וְכַתִּיב (ס"א דְכַתִּיב)

ספר מאורות הזהר

ג. רבי חי'א אֲשַׁתְּטַח בְּאַרְעָא וְנָשַׁק לְעַפְרָא (ראה פתם פז) וּבְכַה וְאַמַר עַפְרָא עַפְרָא
וְכוּ', בּוּצִינָא קְדִישָׁא (ראה בְּמִקְדָּשׁ מְלֶךְ עַל זֶהר הַקְדוּשׁ (ח"א דף ז') כִּי שָׁם בּוּצִינָא
כְּנוּי לְנִיצוּץ מִשָּׁה רַבִּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם), דְּהִנּוּה נְהִיר עֲלָמָא שְׁלִיטָא רַבְרָבָא מְמַנָּא
דְּזַכּוּתִיָּה מְקַיִם עֲלָמָא אַתְבְּלִי בְּךָ. רַבִּי שְׁמַעוֹן נְהִירוֹ דְּבוּצִינָא נְהִירוֹ דְּעֲלָמִין אַנְתְּ בְּלִי
בְּעַפְרָא וְאַנְתְּ קַיִם וְנִהַג עֲלָמָא, וּבְאֹר הַחֲמָה בְּשֵׁם הָרַב אַבְרָהָם גְּלַאנְטִי פְרוּשׁ שְׁמַנְהִיג
אֶת הָעוֹלָם בְּתוֹרָתוֹ שְׁלֵמַד, כִּי כָל מְאָמַר וּמְאָמַר שֶׁהִיא אֹמֵר כְּשׁוֹזְכְרִין אוֹתָם שְׁפִתוֹתָיו
דּוֹבְכוֹת בְּקַבְרֵי, וּבְזָה הוּא מְנַהִיג אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, עַד פֶּאן.

ד. אַחַד מִתְלַמִּידֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן פֵּר יוֹחַאי שְׁשַׁבַּח תְּלַמּוּדוֹ, הִלְךְ לְמַעַרְת רַבּוֹ בְּמִירוֹן
וּבְכַה שָׁם מְאֹד, מִתּוֹךְ הַבְּכִי נִרְדַּם וְנִרְאָה אֵלָיו רַבּוֹ וְאַמַר: "פַּד תְּהִי רַמִּי בִּי תְלַתָּא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(הושע יד) וְרִיחַ לוֹ פִּלְבָנוֹן. וּבְנוֹקְבָא כְּתִיב, (שיר השירים ז)
וְרִיחַ אַפְּךָ פִּתְפוּחִים. וּמָה בְּנוֹקְבָא הָכִי, כָּל שְׂכֵן בֵּיתָה.
וּשְׁפִיר קֹאמֵר.

וּמָה דְאָמַר וַיְרַח יִי' אֶת רִיחַ הַנְּיחָח. הַנְּיחָח בְּתָרֵי
סְטָרֵי, חַד גַּיְיחָא, דְאֵתְגַלְיָא עֲתִיקָא קַדִּישָׁא
סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, דְהָאֵי הוּא גַיְיחָא וְאֵתְבַסְמוּתָא
לְכָלָא. וְחַד אֵתְבַסְמוּתָא דְלִתְפָא, בְּהָהוּא תַנְנָא וְאִשָׁא
דְמַדְבָּחָא. וּבְגִין דְאֵיהּ מִתְרִין סְטָרִין, כְּתִיב נִיחָח.
וְכָלָא בּוֹזְעִיר אַנְפִּין אֶתְמַר.

ספר מאורות הזהר

קְלִי אֲנָא אֶתִּי, מִתּוֹךְ שְׁלֵא הִבִּין מֵאָמַר רַבּוּ, הִלֵּךְ ל'פּוֹתֵר חֲלוּמוֹת', וְסִפֵּר לוֹ לְשׁוֹן
רַבּוּ. אָמַר לוֹ הַפּוֹתֵר: לְמַד לְמוֹדֵךְ ג' פְּעָמִים וְרַבְּךָ יִתְרָאָה אֵלֶיךָ. הַתְּלִמִּיד עָשָׂה בֵּן
וְהַרְשָׁב"י נִתְרָאָה אֵלָיו. (תְּכֵן קִהְלַת רַבָּה י' י')

(ב) אֵלֵיהּ הִנְבִּיא לִוְמַד תּוֹרָה עִם הַתְּנָאִים בְּמַעֲרַת הַרְשָׁב"י

א. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי אֲשַׁכַּח לְאֵלֵיהּ וַהֲוֵי קָאֵי אֶפְתָּחָא דְמַעֲרַתָּא דְרַשְׁב"י, אָמַר
לִיה אֶתִּינָא לְעֵלְמָא דְאֶתִּי, אָמַר לִיה אִם יִרְצָה אֲדוֹן הַזֶּה (שְׂכִינָה הִיִּתָּה עִמָּהֶם - רש"י).
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי שְׁנַיִם רְאִיתִי וְקוֹל שְׁלִשָּׁה שְׁמַעְתִּי (רָאָה מִהַרְשָׁ"א בְּחַדוּשֵׁי
אֲגָדוֹת שָׁם). (סְנֵהֲדִרִין דִּף צ"ח ע"א)

בִּינן שְׁכָל זֶה נַעֲשֶׂה אֶחָד בְּיַחְדָּו אֶחָד, וְנִשְׁאַר הַכֵּל בְּסוּד שֶׁל אוֹת ו' שְׁלֹם, מֵרֵאשׁ הַמַּעֲזֵן וּמֵהַיִּכָּל הַפְּנִימִי, וְיִוָּרֵשׁ אֶת הָאָבָא וְהָאָמָא, אִזּ מְכַנְּסִים אֶת הַגְּבִירָה עִמוֹ, שֶׁהָרִי עָקְשׁוּ הוּא שְׁלֹם בְּכָל הַטּוֹב הָעֲלִיּוֹן, וְיִכּוֹל לְהִזְיֵן אוֹתָהּ וְלַתֵּת לָהּ מְזוֹן וְסִפּוּק פְּרָאוּי. וְכָל אוֹתָם הָאִיבָרִים שָׁלוּ כִּלְמָס אֶחָד. וְאִזּ מְכַנְּסִים אוֹתָהּ אֵלָיו בְּלַחֲשׁ. לְמָה בְּלַחֲשׁ? פְּדֵי שְׁלֵא יִתְעַרֵּב זָר בְּאוֹתָהּ שִׁמְחָה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (משלי)

(ד) וּבִשְׁמִחְתּוֹ לֹא יִתְעַרֵּב זָר.

בִּינן שֶׁהוּא מְחַיֵּחַד לְמַעְלָה בְּשֵׁשׁה צְדָדִים, אָף כִּף הִיא מְחַיֵּחַד לְמַטָּה בְּשֵׁשׁה צְדָדִים אַחֲרִים, פְּדֵי לְהִיּוֹת אֶחָד לְמַעְלָה וְאֶחָד לְמַטָּה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (זכריה) יִהְיֶה ה' אֶחָד וְיִשְׁמוֹ אֶחָד. אֶחָד לְמַעְלָה בְּשֵׁשׁה צְדָדִים - שְׁכַתּוֹב (דברים ו) שִׁמַּע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. הָרִי שֵׁשׁ תְּבוֹת כְּנֶגֶד שֵׁשׁה צְדָדִים. אֶחָד לְמַטָּה בְּשֵׁשׁה צְדָדִים - (דוד שְׁכַתּוֹב) בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוֹתָו לְעוֹלָם וָעֶד. הָרִי שֵׁשׁה צְדָדִים אַחֲרִים בְּשֵׁשׁ תְּבוֹת. ה' אֶחָד - לְמַעְלָה. וְיִשְׁמוֹ אֶחָד - לְמַטָּה.

וְאִם תֵּאֵמַר, הָרִי כְּתוּב אֶחָד לְמַעְלָה, וְלְמַטָּה לֹא כְּתוּב אֶחָד. וְעַד הוּא אֶחָד בְּחִלּוּפֵי אוֹתֵיּוֹת, אוֹתֵיּוֹת הַזָּכָר לֹא מְתַחַלְפּוֹת, אוֹתֵיּוֹת הַנְּקֵבָה מְתַחַלְפּוֹת, שֶׁהָרִי שְׁכַתּוֹב עַל הַנְּקֵבָה. וְכִדִּי שְׁלֵא תִשְׁלַט עֵינַי הָרַע אֲנוּ מְחַלְפִּים אוֹתֵיּוֹת שְׁלֵא אוֹמְרִים אֶחָד בְּגִלּוּי, וְלַעֲתִיד לְבֹא כְּשֶׁתְּעַבֵּר עֵינַי הָרַע מִן הָעוֹלָם וְלֹא תִשְׁלַט (אצל), אִזּ יִקְרָא אֶחָד בְּגִלּוּי. מִשּׁוּם שֶׁעָקְשׁוּ, כְּשֶׁאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר נִדְבַק עִמָּה, אֵינָהּ אֶחָד, אֲלֵא שְׁאֲנוּ מִיַּחְדָּם אוֹתָהּ בְּלַחֲשׁ בְּסוּד הָאוֹתֵיּוֹת הָאֲחֵרוֹת, וְאוֹמְרִים וְעַד.

בִּינן דְּכָל דָּא אֲתַעְבִּיד חַד בְּיַחְדָּא חַד, וְאַשְׁתָּאֵר כְּלָא בְּרִזָּא דָּאֵת ו' שְׁלִים, מֵרִישָׁא דְּמִבוּעָא, וּמֵהִיכְלָא פְּנִימָאָה, וְיִרִית לְאָבָא וְאִמָּא, פְּדִין עֵיילִין לְמַטְרוֹנִיתָא בְּהַדְיָה, דִּהָא הַשְׁתָּא אִיהוּ שְׁלִים בְּכָל טִיבוּ עֲלָאָה, וְיִכִּיל לְאַתְזָנָא לָהּ, וְלִמְיָהֵב לָהּ מְזוֹנָא וְסִפּוּקָא כְּדָקָא יֵאוּת. וְכָל אֵינּוֹן שְׁיִיפִין דִּילֵיהּ פְּלָהוּ חַד. פְּדִין עֵיילִין לָהּ לְגַבְיָהּ, בְּלַחֲשֵׁי. אֲמַאי בְּלַחֲשֵׁי. בְּגִין דְּלֹא יִתְעַרֵּב זָר בְּהֵיא חַדוּהּ, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (משלי ד) וּבִשְׁמִחְתּוֹ לֹא יִתְעַרֵּב זָר.

בִּינן דָּאִיהוּ אֲתִיחַד לְעֵילָא בְּשִׂית סְטָרִין. אוּף הָכִי אִיהִי אֲתִיחַד לְתַתָּא בְּשִׂית סְטָרִין אַחֲרֵינִין. בְּגִין לְמַהוּ (ד ק"ל ע"ב א) אֶחָד לְעֵילָא, וְאֶחָד לְתַתָּא, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (זכריה ד) יִהְיֶה יי' אֶחָד וְיִשְׁמוֹ אֶחָד. אֶחָד לְעֵילָא בְּשִׂית סְטָרִין, דְּכַתִּיב, (דברים ו) שִׁמַּע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד. הָא שִׂית תִּיבִין, לְקַבֵּל שִׂית סְטָרִין. אֶחָד לְתַתָּא בְּשִׂית סְטָרִין, (הָא הוּא דְּכַתִּיב) בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, הָא שִׂית סְטָרִין אַחֲרֵינִין בְּשִׂית תִּיבִין. יי' אֶחָד לְעֵילָא, וְיִשְׁמוֹ אֶחָד לְתַתָּא.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב אֶחָד לְעֵילָא, וְלְתַתָּא לֹא כְּתִיב אֶחָד. וְעַד הוּא אֶחָד, בְּחִלּוּפֵי אֲתוּוֹן. אֲתוּוֹן דְּדְכוּרָא לֹא מְתַחַלְפִי, אֲתוּוֹן דְּנֻקְבָא מְתַחַלְפִי, דִּהָא שְׁכַתּוֹב דְּדְכוּרָא עַל נֻקְבָא. וּבְגִין דְּלֹא תִשְׁלוּט עֵינַי הָרַע, אֲנִן מְחַלְפִי אֲתוּוֹן, דְּלֹא אֲמַרִּין אֶחָד בְּאַתְגְּלִיָּא. וּבְזִמְנָא דָּאֵתִי, דִּיתְעַבֵּר עֵינַי הָרַע מֵעֲלָמָא, וְלֹא תִשְׁלוּט, (בְּהַדְיָה) פְּדִין יִתְקַרִי אֶחָד בְּאַתְגְּלִיָּא. בְּגִין דִּהַשְׁתָּא דִּהָוָא סְטָרָא אַחֲרָא אֲתַדְבַּק בְּהַדְיָה, לֹאֵו אִיהִי אֶחָד, אֲלֵא דְאֲנִן מִיַּחְדָּין לָהּ בְּלַחֲשֵׁי, בְּרִזָּא דְּאֲתוּוֹן אַחֲרֵינִין, וְאוֹמְרִי וְעַד.

אָבֵר בְּזִמְנָא דְאַתִּי, דִּיתְפַּרְשׁ הֵהוּא סְטָרָא מִינָה, וְיִתְעַבֵּר מֵעֲלָמָא, כְּדִין יִתְקַרֵּי אַחַד וְדָאִי, דְּלֹא יֵהָא בְּהַדָּה שׁוּתְפּוּ וְדִבְלִיקוּ אַחְרָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אַחַד וְשִׁמוֹ אַחַד, בְּאַתְגְּלִיא בְּהַדְיָא, וְלֹא בְלַחֲשׁוֹ, וְלֹא בְרוּזָא.

וְעַל דָּא, אֲנִן מִיחְדִּין לָהּ מֵהֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא, כְּמָאן דְּזִמְיִן לְאַחְרָא לְמִיּהוּי סְהִיד דִּילֵיהּ. בְּגִין דְּדָא אִיהוּ סְהִיד דִּילָן, וְסְטָרָא אַחְרָא לָאו אִיהוּ סְהִידָא לְגַבְיָן. וְכִדִּין אִיהוּ אֶתְפַּרְשִׁית מֵהֵהוּא סְטָרָא. כִּיּוֹן דְאַתְתָּ, אֲנִן מֵעֲלִין לָהּ לְחוּפָה לְגַבֵּי בַעֲלָהּ, מְלַכָּא עֲלָאָה, בְּכָל רְעוּתָא וְכוּּוּנָא דְלַבָּא, וְעַל דָּא אִיהוּ אַחַד.

בְּשַׁעְתָּא דְאִיּהִי אֶתְתָּ בְּעוֹלִימְתָהּ, וּבְעָעָת לְאַתְפָּרְשָׁא מִסְטָרָא אַחְרָא, לֹא אֶתְתָּ, אֶלֹא כְּמָאן דְּאִזְדַּמְנַת לְמַחְמֵי בִיקְרָא דְמְלַכָּא וְלֹא יִתִּיר, וְהִכִּי מְכַרְיִי דִּיזְדַּמְנוּן לְמַחְמֵי בִיקְרָא דְמְלַכָּא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שיר

השירים א) צֶאֱנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה, פּוֹקוּ לְמַחְמֵי בִיקְרָא דְמְלַכָּא, כְּדִין סְטָרָא אַחְרָא לֹא נִיחָא לֵיהּ לְמַחְמֵי, וְאַתְפַּרְשׁ מִינָה. כִּיּוֹן דְאַתְתָּ, כָּל אִינוּן שְׁמֵשָׁהּ, עֵיילִין לָהּ לְחוּפָה בְּהַדֵּי מְלַכָּא עֲלָאָה, בְּלַחֲשׁוֹ בְרוּזָא. דְּאַלְמְלָא לָאו הִכִּי, לֹא יִתְפַּרְשׁ מִינָה הֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא וְיִתְעַרְבַּ חֲדוּתָא. אֲבָל בְּזִמְנָא כְּדִין בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אַחַד וְשִׁמוֹ אַחַד.

כִּיּוֹן דְּעָאֵלֶת לְחוּפָהּ, וְאִיּהִי בְּהַדֵּי מְלַכָּא. עֲלָאָה, כְּדִין אֲנִן מֵתְעַרְי חֲדוּהָ דִּימִינָא וְשִׁמְאֵלֹא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דברים ו) וְאַהֲבַת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וְגו'. וְהִי אִם שְׁמוֹעַ וְגו'. בְּלֹא דְחִילוֹ כְּלָל, דְּהָא סְטָרָא אַחְרָא לֹא יִתְקַרְבַּ תַּמָּן, וְלִית לֵיהּ רְשׁוּ.

אֲבָר לְעֵתִיד לְבָא שִׁיפְרֵד אוֹתוּ הֵצֵד מִמֶּנָּה וְיַעֲבֵר מֵהַעוֹלָם, אִזּוּ יִקְרָא אַחַד וְדָאִי, שְׁלֹא יִהְיֶה עִמָּה שְׁתַּפּוּת וְדִבְקוּת אַחְרָת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אַחַד וְשִׁמוֹ אַחַד, בְּגִלְיָי בְּפְרוּשׁ, וְלֹא בְלַחֲשׁ וְלֹא בְסוּד.

וְכֵן אֲנִי מִיחְדִּים אוֹתָהּ מֵאוֹתוֹ הֵצֵד הָאֲחֵר, כְּמִי שְׁמִיּוֹן אַחַר הַלְיוֹת עַד שְׁלוֹ, מִשּׁוּם שְׁהוּוּ עַד שְׁלֵנוּ, וְהֵצֵד הָאֲחֵר אִינוּ עַד אֲלֵינוּ. וְאִזּוּ הִיא נִפְרְדַת מֵאוֹתוֹ הֵצֵד. כִּיּוֹן שְׁבָאָה, אֲנִי מְכַנְיָסִים אוֹתָהּ לְחַפָּה אֶל בְּעֵלָהּ, הַמְלַךְ הָעֲלִיּוֹן, בְּכָל רְצוֹן וְכוּּנַת הַלֵּב, וְלִכְּן הוּא אַחַד. בְּשַׁעֲהָ שְׁהִיא בָּאָה עִם עֲלָמוּתָהּ וְרוּצָהּ לְהִפְרֵד מֵהֵצֵד הָאֲחֵר, לֹא בָּאָה אֶלֹא כְּמִי שְׁמִיּוֹנָתָא לְרֵאוּת אֶת כְּבוֹד הַמְלַךְ וְלֹא יוֹתֵר, וְכִּן מְכַרְיָים שִׁינְדַּמְנוּ לְרֵאוּת בְּכַבוֹד הַמְלַךְ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שיר השירים א)

צֶאֱנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה. צֶאֱוּ לְרֵאוּת בְּכַבוֹד הַמְלַךְ אִזּוּ הֵצֵד הָאֲחֵר לֹא נוֹחַ לוֹ לְרֵאוּת, וְנִפְרַד מִמֶּנָּה. כִּיּוֹן שְׁבָאָה, כָּל אוֹתָם שְׁמֵשִׁיָּהּ מְכַנְיָסִים אוֹתָהּ לְחַפָּה עִם הַמְלַךְ הָעֲלִיּוֹן בְּלַחֲשׁ, בְּסוּד. שְׁאַלְמְלֵא לֹא כָּךְ, לֹא יִפְרַד מִמֶּנָּה אוֹתוֹ הֵצֵד הָאֲחֵר וְתִתְעַרְבַּ בְּשִׁיפְרֵד מִמֶּנָּה אוֹתוֹ הֵצֵד הָאֲחֵר, אִזּוּ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אַחַד וְשִׁמוֹ אַחַד.

כִּיּוֹן שְׁנַכְנַסְתָּ לְחַפָּה וְהִיא עִם הַמְלַךְ הָעֲלִיּוֹן, אִזּוּ אֲנִי מְעוֹרְרִים שְׁמַחָה שֶׁל יָמִין וְשִׁמְאֵל, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים ו) וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וְגו', וְהִי אִם שְׁמוֹעַ וְגו', בְּלִי פַחַד כְּלָל, שְׁהִי הֵצֵד הָאֲחֵר לֹא יִתְקַרְבַּ לְשֵׁם וְאִין לוֹ רְשׁוּת.

כִּיּוֹן שְׁנַכְנַסְתָּ לְחַפָּה וְהִיא עִם הַמְלַךְ הָעֲלִיּוֹן, אִזּוּ אֲנִי מְעוֹרְרִים שְׁמַחָה שֶׁל יָמִין וְשִׁמְאֵל, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים ו) וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וְגו', וְהִי אִם שְׁמוֹעַ וְגו', בְּלִי פַחַד כְּלָל, שְׁהִי הֵצֵד הָאֲחֵר לֹא יִתְקַרְבַּ לְשֵׁם וְאִין לוֹ רְשׁוּת.

הבִּרְהָ, כָּל זְמַנָּא דְבַעַן דְּלֹאֲעֵלָא לְהַגְבִּי
 מְלַבָּא, לְחֻדְוָה דְּשִׁמוּשָׁא, אֲצִטְרִיף
 בְּלַחֲשׁוֹ בְרִזָּא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח בְּרַגְלֵי (פר נש
 היל) צַעֲדָהּ, רְמִזוּ דְּסִטְרָא בִישָׂא, וְלֹא יִתְדַבֵּק
 בְּהֵדָה, וְלֹא יִשְׁתַּפְּחוּן בְּבִנְיָו, רְמִזוּ פְּסוּל כָּלֵל.
 וְהִבֵּי אָמַר יַעֲקֹב לְבִנְיָו, שְׂמָא חֵס וְשְׁלוֹם אַרְע
 פְּסוּל (פר נע א) בְּעַרְסִי, פְּדִין אֵינּוֹן אָמְרוּ,
 כְּמָה דְּלִית בְּלַבָּף אֲלֵא אֶחָד, כְּפֹ וְכוּ' לִית לָן
 דְּבִיקוּ בְּסִטְרָא אַחְרָא כָּלֵל, דְּהָא פְּרִישָׂא הוּהּ
 מֵעַרְסָה, וְאַנָּן בְּיַחְוָדָא לְגַבִּי מְלַבָּא עֲלֵאָה,
 וְלִית לָן דְּבִיקוּ כָּלֵל בְּסִטְרָא אַחְרָא, דְּהָא
 בְּפִרְיֵשוּ מִסִּטְרָא אַחְרָא (כ"א תירגו ברעו) הוּהּ רַעוּתָא
 וּמַחֲשַׁבְתָּא דִּילָן.

בִּין שִׁדְעָה שֶׁהֵצֵד הָאֲחֵר, לֹא נִדְבַק
 שָׁם כָּלֵל, אֲזִי נִכְנְסָה הָאִשָּׁה
 לְבַעֲלָהּ בְּלַחֲשׁ, בְּסוּד הַיַּחְוָד שֶׁל
 שִׁשָּׁה צְדָדִים. פֶּתַח וְאָמַר, בְּרוּף
 שֶׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד,
 שִׁהְרִי הִיא בְּסוּד שֶׁל אֶחָד,
 בְּעִלְמוּתֶיהָ, בְּלֵי עַרְבוּבָא כָּלֵל, וְלֹא
 שִׁתְּפוּתָא שֶׁל הֵצֵד הָאֲחֵר.

וְכֹא רָאָה, בְּאוֹתָהּ שֶׁעָה הָיוּ יַעֲקֹב
 וּבְנָיו בְּדִיוֹקָן עֲלִיּוֹן לְמִטָּה עִם
 הַשְּׂכִינָה. יַעֲקֹב הָיָה בְּסוּד שֶׁל
 שִׁשָּׁה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן
 בְּסוּד אֶחָד. בְּנָיו הָיוּ בְּדִיוֹקָן שֶׁל
 שִׁשָּׁה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.
 וְהוּא רָצָה לְגַלּוֹת לָהֶם אוֹתוֹ קֶץ,
 כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרַנּוּ, שִׁישׁ קֶץ וְיֵשׁ קֶץ,
 יֵשׁ קֶץ הַיְמִינִי וְיֵשׁ קֶץ הַיְמִינִים. קֶץ
 הַיְמִינִי - זֶה הַמְּלָכוּת הַקְּדוּשָׁה, סוּד
 הָאֲמוּנָה, סוּד מְלָכוּת הַשְּׂמָיִם. קֶץ
 הַיְמִינִים - זֶה סוּד שֶׁל מְלָכוּת
 הָרְשָׁעָה, סוּד שֶׁל הֵצֵד הָאֲחֵר
 שְׂנֵאָרָא קֶץ כָּל בְּשָׂר, וְהִרִי בְּאֲרַנּוּ.
 בִּין שְׂרָאָה שֶׁהִסְתַּלְקָה שְׂכִינָהּ
 מִמֶּנּוּ וְכוּ', הֵם אָמְרוּ: כְּמוֹ שְׂאִין
 בְּלַבָּף אֲלֵא אֶחָד, שְׂאִתָּה בְּסוּד שֶׁל
 הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְהוּא אֶחָד - אַף

בִּין הַיְדַע דְּסִטְרָא אַחְרָא לֹא אֲתַדְבַּק תַּמָּן כָּלֵל
 פְּדִין עֲאֵלָת אֲתַתָּא, לְגַבִּי בְּעֵלָה בְּלַחֲשׁוֹ,
 בְּרִזָּא דִּיחְוָדָא דְּשִׁית סִטְרִין. פֶּתַח וְאָמַר, בְּרוּף
 שֶׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד דְּהָא אִיהִי בְּרִזָּא
 דְּאֶחָד, בְּעוֹלִימְתָהּ, בְּלֵא עַרְבוּבָא כָּלֵל וְלֹא
 שׁוֹתְפוּ דְּסִטְרָא אַחְרָא.
 וְהָא חֲזִי, בְּהֵיִא שְׁעָתָא, יַעֲקֹב וּבְנָיו הוּוּ
 בְּדִיוֹקָנָא עֲלֵאָה לְתַתָּא בְּהִדִּי שְׂכִינְתָּא.
 יַעֲקֹב הוּוּ בְּרִזָּא דְּשִׁית סִטְרִין דְּעֲלָמָא עֲלֵאָה,
 בְּרִזָּא חַד. בְּנוֹי הוּוּ בְּדִיוֹקָנָא דְּשִׁית סִטְרִין
 דְּעֲלָמָא תַתָּא. וְאִיהוּ בְּעָא לְגַלְאָה לֹוֹן הֵהוּא
 קֶץ, כְּמָה דְּאוּקִימְנָא, דְּאִית קֶץ וְאִית קֶץ, אִית
 קֶץ הַיְמִינִי, וְאִית קֶץ הַיְמִינִים. קֶץ הַיְמִינִי: דָּא
 מְלָכוּת קְדִישָׁא רִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא רִזָּא דְּמְלָכוּ
 דְּשִׁמְיָא. קֶץ (דף קל"ד ע"ב) הַיְמִינִים: דָּא רִזָּא דְּמְלָכוּ
 חִיִּיבָא רִזָּא דְּסִטְרָא אַחְרָא דְּאֶקְרִי קֶץ כָּל בְּשָׂר.
 וְהָא אוּקִימְנָא.

בִּין דְּחָמָא דְּאִסְתַּלְקַת שְׂכִינְתָּא מִנִּיהּ וְכוּ'.
 אֵינּוֹן אָמְרוּ כְּמָה דְּלִית בְּלַבָּף אֲלֵא אֶחָד,
 דְּאֵנְתָּ בְּרִזָּא דְּעֲלָמָא עֲלֵאָה, וְאִיהוּ אֶחָד. אוּף

אֲנָן, דְּאַנָּן בְּרִזָּא דְּעֲלָמָא

אָנוּ, שְׁאָנוּ בְּסוּד שֶׁל הָעוֹלָם
הַתְּחִתּוֹן, הוּא אֶחָד. וְלִכְּנֹן נִזְכְּרוּ
שְׁנֵי לְבָבוֹת, רְזָא דְעֵלְמָא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ לְבָא
דְּיַעֲקֹב, וְרְזָא דְעֵלְמָא תַּתְּאָה, דְּאִיהוּ לְבָא
דְּבְנוּי, כְּדִין אַעִיל לָהּ בְּלַחֲשׁוּ.
וְכַמְּה דְאִינוּן אַתְּיַיְחָדוּ רְזָא דְעֵלְמָא עֲלָאָה
בְּאֶחָד, וְרְזָא דְעֵלְמָא תַּתְּאָה בְּאֶחָד.

אוּף הָכִי אָנִן צְרִיכִין לִיַּחְדָּא עֲלָמָא עֲלָאָה
בְּאֶחָד, וְלִיַּחְדָּא עֲלָמָא תַּתְּאָה בְּרְזָא דְאֶחָד. דָּא
בְּשִׂית סְטָרִין, וְדָא בְּשִׂית סְטָרִין. וּבְגִין כֵּן,
שִׂית תִּיבִין הָכָא, בְּרְזָא דְשִׂית סְטָרִין. וְשִׂית
תִּיבִין הָכָא, בְּרְזָא דְשִׂית סְטָרִין, (זכריה יד) 'י'
אֶחָד וְשִׁמוּ אֶחָד. זַכָּאָה עַדְבִּיָּה וְחוֹלְקִיָּה מֵאֵן
דְּיִשְׁוֵי רַעוּתִיָּה לְהָאֵי, בַּעֲלָמָא דִּין, וּבַעֲלָמָא
דְּאֶתִי.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר הָכִי, דָּא אַתְעָרוּתָא
דִּיחֻוּדָא שְׁפִיר אִיהוּ, דְרְזָא דְבְרִירָא
דְּמִלְתָּא הָא אוּקִימָנָא. וּמְלִין אַלִּין זְמִינִין
לְאַתְעָתְדָא קָמִי עֲתִיק יוּמִין, בְּלֹא כְּסוּפָא כְּלָל.

רעיא מהוימנא

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר כֵּן,
הַתְעוּרוּת זֹו שֶׁל הַיַּחְדוּד יָפֵה הִיא,
שְׂסוּד בְּרוּר הַדְּבָר הָרִי בְּאָרְנוּ,
וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ עֲתִידִים לְהַתְעַדָּת
לְפָנֵי עֲתִיק הַיָּמִים בְּלִי בּוֹשֶׁה כְּלָל.
רעיא מהוימנא
מַצוּחַ לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּכָל יוֹם,
שֶׁהִיא סוּד הָאֲמוּנָה הָעֲלִינָה
לְדַעַת דְּרַכִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
שְׂכַל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, זֹוּכֵה
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזֹוּכֵה בְּעוֹלָם הַבָּא
וְנִצּוֹל מִכָּל הַמַּקְטָרְגִים הַרְעִים,
מִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה הִיא סוּד
הָאֲמוּנָה, שְׁמִי שְׁמַתְעַסֵּק בָּהּ,
מִתְעַסֵּק בְּאֲמוּנָה הָעֲלִינָה,
וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁרְה שְׂכִינְתּוֹ
בְּתוֹכּוֹ שְׂלֹא תּוֹזוּ מִפְּנֵי.

מִי שִׂידַע דְּבַר תּוֹרָה, צְרִיף לְרַדְּף
אַתְרֵיוּ וְלַלְמַד דְּבַר זֶה מִפְּנֵי, לְקַיֵּם
אֵת סוּד הַכְּתוּב, מֵאֵת כָּל אִישׁ
אֲשֶׁר יִדְבְּנֵו לְבוֹ תִּקְחוּ אֵת
תְּרוּמָתִי. הַתּוֹרָה הִיא עֵץ הַחַיִּים
לְמַת חַיִּים לְכָל מִי שֶׁמִּתְחַזֵּק
בַּתּוֹרָה, מִתְחַזֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים, כְּמוֹ

תַּתְּאָה, אִיהוּ אֶחָד. וְעַל דָּא אַדְּכִירוּ תְרִי
לְבָבוֹת, רְזָא דְעֵלְמָא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ לְבָא
דְּיַעֲקֹב, וְרְזָא דְעֵלְמָא תַּתְּאָה, דְּאִיהוּ לְבָא
דְּבְנוּי, כְּדִין אַעִיל לָהּ בְּלַחֲשׁוּ.

וְכַמְּה דְאִינוּן אַתְּיַיְחָדוּ רְזָא דְעֵלְמָא עֲלָאָה
בְּאֶחָד, וְרְזָא דְעֵלְמָא תַּתְּאָה בְּאֶחָד.
אוּף הָכִי אָנִן צְרִיכִין לִיַּחְדָּא עֲלָמָא עֲלָאָה
בְּאֶחָד, וְלִיַּחְדָּא עֲלָמָא תַּתְּאָה בְּרְזָא דְאֶחָד. דָּא
בְּשִׂית סְטָרִין, וְדָא בְּשִׂית סְטָרִין. וּבְגִין כֵּן,
שִׂית תִּיבִין הָכָא, בְּרְזָא דְשִׂית סְטָרִין. וְשִׂית
תִּיבִין הָכָא, בְּרְזָא דְשִׂית סְטָרִין, (זכריה יד) 'י'
אֶחָד וְשִׁמוּ אֶחָד. זַכָּאָה עַדְבִּיָּה וְחוֹלְקִיָּה מֵאֵן
דְּיִשְׁוֵי רַעוּתִיָּה לְהָאֵי, בַּעֲלָמָא דִּין, וּבַעֲלָמָא
דְּאֶתִי.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר הָכִי, דָּא אַתְעָרוּתָא
דִּיחֻוּדָא שְׁפִיר אִיהוּ, דְרְזָא דְבְרִירָא
דְּמִלְתָּא הָא אוּקִימָנָא. וּמְלִין אַלִּין זְמִינִין
לְאַתְעָתְדָא קָמִי עֲתִיק יוּמִין, בְּלֹא כְּסוּפָא כְּלָל.

פְּקוּדָא לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּכָל יוּמָא, דְּאִיהִי רְזָא
דְּמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, לְמַנְדַּע אַרְחִיָּה
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכָל מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדֵּל
בְּאוּרִייתָא, זְכִי בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְזְכִי בְּעֵלְמָא
דְּאֶתִי, וְאִשְׁתַּזִּיב מִכָּל קְטָרוּגִין בִּישׁוּן. בְּגִין
דְּאוּרִייתָא רְזָא דְמַהִימְנוּתָא אִיהִי, דְּמֵאֵן
דְּאַתְעַסֵּק בָּהּ, אַתְעַסֵּק בְּמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה,
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁרִי שְׂכִינְתִּיָּה בְּגוּיָּה דְלֹא
תַעֲדִי מִנְיָה.

כְּמֵן דִּינַדַּע מְלָה דְּאוּרִייתָא, אַצְטְרִיף לְמַרְדְּף
אַבְתְּרִיָּה, וְלֹאֻלְפָּא הָאֵי מְלָה מִנְיָה,
לְקִיִּימָא רְזָא דְכְּתִיב, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנֵו
לְבוֹ תִּקְחוּ אֵת תְּרוּמָתִי. אוּרִייתָא אִילְנָא דְחַיִּי
אִיהוּ, לְמִיָּהב חַיִּין לְכָלָא. מֵאֵן דְּאַתְתַּקְּפוּ

בְּאוֹרֵייתָא, אֲתַתְקַף בְּאִילָנָא דְחַיִּי, כְּמָה דְאֵת
אָמַר (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ.

שְׁנַאֲמַר (משלי א) עֵץ חַיִּים הִיא
לְמַחְזִיקִים בָּהּ.

וְכַמָּה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים בְּאֶרְנוּ בְּמִי
שְׁמֹשֶׁתֶּדֶל בַּתּוֹרָה, שְׁזוּכָה
לְהַקְשֵׁר בַּתּוֹרָה שְׁלֹמְעֵלָה. בְּעוֹלָם
הַזֶּה אֵינוֹ שׁוֹכֵף, וְאֵינוֹ שׁוֹכֵף
בְּעוֹלָם הַבָּא, וְאֶפְלוּ בְּקֶבֶר
שִׁפְתוֹתָיו מְרַחֶשֶׁת בַּתּוֹרָה, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר דּוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים. (ע"ב)

רעיא מהימנא

זָהָר:

פְּתַח וְאָמַר, וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה. פֶּאֶן
הוּא יְחִיד בְּכָלֵל אֶחָד. מַעְלָה
וּמַטָּה. לֹא כְּתוּב וַיִּקְחוּ תְרוּמָה,
אֶלָּא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, מַעְלָה
וּמַטָּה, בְּלִי פְרוּד כָּלֵל.

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ
תְּקִחוּ אֵת תְּרוּמָתִי. פְּסוּק זֶה כִּף
צְרִיף לומר אותו: כָּל אִישׁ אֲשֶׁר
יִדְבְּנוּ לְבוֹ. מֵה זֶה מֵאֵת כָּל אִישׁ?
אֶלָּא סוּד יֵשׁ פֶּאֶן לְאוֹתָם בְּעֵלֵי
מְדוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים
שׁוֹדְרֵי עֵינִים לְשֵׁים אֵת רְצוֹן לְבָם
לְמַלְךְ הַעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְכָל רְצוֹן
לְבָם אֵינוֹ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְלִמְאֹנָה
הַבְּטֵלָה שְׁלוֹ. אֶלָּא יוֹדְעִים
וּמְשַׁדְּדִים לְשֵׁים רְצוֹנָם וְלִהְדַּבֵּק
לְמַעְלָה, כְּדִי לְמַשֵּׁף רְצוֹן (שְׁלֵחַם)
שֶׁל רְבוּנָם אֲלֵיהֶם מִמַּעְלָה לְמַטָּה.
וּמֵאִיזָה מְקוֹם נוֹטְלִים אוֹתוֹ רְצוֹן
רְבוּנָם לְמַשֵּׁף אוֹתוֹ אֲלֵיהֶם? הֵם
נוֹטְלִים מִמְּקוֹם אֶחָד עֲלִיּוֹן
וְקָדוֹשׁ שְׁמִמְנֵנוּ יוֹצֵאִים כָּל
הַרְצוֹנוֹת הַקְּדוֹשִׁים. וּמִי הוּא? כָּל
אִישׁ. זֶה צְדִיק שְׁנַקְרָא כָּל, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (קְהֵלֵת ה) וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכָל
הַיָּא. (תְּהֵלִים קִישׁ) עַל כֵּן כָּל פְּקוּדֵי
כָּל יִשְׂרָאֵל אִישׁ - כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
אִישׁ צְדִיק. זֶהוּ צְדִיק (כָּל אִישׁ) בְּעַל
הַפִּית שֶׁרְצוֹנוֹ תְּמִיד לְגַבְיָהּ, כְּמוֹ

וְכַמָּה רְזִין עֲלָיִן אוֹקִימְנָא בְּמֵאֵן דְּאֲשְׁתַּדֵּל
בְּאוֹרֵייתָא, דְּזַפִּי לְאֲתַקְשֵׁרָא בְּאוֹרֵייתָא
דְּלַעֲיֵלָא. בְּהַאי עֲלֵמָא לֹא שְׁכִיף, וְלֹא שְׁכִיף
בְּעֲלֵמָא דְאֵתִי, וְאֶפְלוּ בְּקֶבֶרָא שְׁפוּוֹתִיהּ
מְרַחֶשֶׁן אוֹרֵייתָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ז)
דּוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים. (ע"ב רעיא מהימנא).

זָהָר:

פְּתַח וְאָמַר (שְׁמוֹת כה) וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, הֵכָא
אִיהוּ יְחִידָא בְּכָלֵלָא חֲדָא. עֵילָא וְתַתָּא.
וַיִּקְחוּ תְרוּמָה לֹא כְּתִיב, אֶלָּא וַיִּקְחוּ לִי
תְרוּמָה, עֵילָא וְתַתָּא בְּכָלֵלָא חֲדָא, בְּלֹא פְרוּדָא
כָּלֵל.

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תְּקִחוּ אֵת
תְּרוּמָתִי. הַאי קָרָא, הֵכִי אֲצַטְרִיף לִיהּ
לְמִימַר, כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, (כ"א יְקִחוּ אֵת
תְּרוּמָתִי) מֵאִי מֵאֵת כָּל אִישׁ. אֶלָּא רְזָא הֵכָא
לְאִינוּן מְרִי מְדִין. וְכַאֲיִן אִינוּן צְדִיקָא, דִּידְעֵי
לְשׁוּאָה רְעוּתָא דְלַבְהוֹן לְגַבִּי מְלַפָּא עֲלֵאָה
קְדִישָׁא, וְכָל רְעוּתָא דְלַבְהוֹן לָאו אִיהוּ לְגַבִּי
עֲלֵמָא דָא, וּבְכַסּוּפָא בְּטֵלָה דִּילֵיהּ. אֶלָּא יְדְעֵי
וּמְשַׁתְּדֵלִי לְשׁוּאָה רְעוּתְהוֹן וְלֹא תְדַבְּקָא
לְעֵילָא, בְּגִין לְאִמְשַׁכָּא רְעוּתָא (דְּלַהוֹן)
דְּמֵאֲרִיהוֹן לְגַבִּייהוּ מַעֲיֵלָא לְתַתָּא.

וּמֵאֵן אֲתֵר נְטִילֵי הַהוּא רְעוּתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן
לְאִמְשַׁכָּא לִיהּ לְגַבִּייהוּ. נְטִילִין מֵאֲתֵר
חַד עֲלֵאָה קְדִישָׁא, דְּמַנְיָה נְפִקִין כָּל רְעוּתִין
קְדִישִׁין. וּמֵאֵן אִיהוּ. כָּל אִישׁ. דָּא צְדִיק,
דְּאֲתַקְרִי כָּל, כְּמָה דְאֵת אָמַר (קְהֵלֵת ה) וַיִּתְרוֹן
אֶרֶץ בְּכָל הַיָּא. (תְּהֵלִים קִישׁ) עַל כֵּן כָּל פְּקוּדֵי כָּל יִשְׂרָאֵל. אִישׁ:
כְּמָה דְאֵת אָמַר (בְּרַאשִׁית ו) אִישׁ צְדִיק. דָּא אִיהוּ צְדִיק, (כ"א כָּל אִישׁ) מֵאֲרִיהּ דְּבֵיתָא, דְּרְעוּתִיהּ

תדיר לגבי מטרוניתא, כבעלה דרחים לאתתיה תדיר. ידבנו לבו איהו רחים לה. ולבו דאיהי מטרוניתא דיליה, ידבנו לאתדבקה ביה.

ואף על גב דרחימו סגי דא בדא, דלא מתפרשן לעלמין, מההוא כל איש, מאריה ביתא, מאריה דמטרוניתא, מניה תקחו את תרומתי. ארחיה דעלמא, מאן (ד ק"ה ע"א) דבעי לנסבא אתתיה דבר נש מניה איהו קפיד ולא שביק לה. אבל קדשא ברין הוא לאו הכי, כתיב וזאת התרומה, זו כנסת ישראל, אף על גב דכל רחימו דילה לגביה, ורחימו דיליה לגבה. מניה נטלין לה לאשראה בניייהו, מההוא אתר עלאה, דכל רחימו דאתתא ובעלה שריא. מתמן תקחו את תרומתי, זפאה חולקיהון דישראל, וזפאין פלהו דזכו להאי.

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם. (שמות כה) ואי תימא, אי הכי, אשר תקחו מאתו מיבעי ליה מאי מאתם. מאת תרין שמיהן (כ"א דר"ג) אלין. הו רב ייבא סבא אמר, מאתם: מאת ס', דאיהו רזא דעלמא עלאה. אתר מדוריה דהאי צדיק, דאיהו אתעטר מאת ס', ומתמן נטיל חיין, לאתזנא לעלמין פלהו. וכלא מלה חדא, רזא לחכימין אתיהיבת, זפאה חולקיהון.

דאף על גב דאינון נטלין לה, (הבא) לא יכלין לנטלא לה, אלא ברשו דבעלה, וברעו דיליה, ולמעבד פולחנא דרחימו לגביה, וכדין ברחימו דיליה תקחו את תרומתי. וכל דא, באינון פולחני דצלותא, ותקונא וסדורא דישראל מסדרין בכל

בעל שאהב את אשתו תמיד. ידבנו לבו - הוא אוהב אותה, ולבו, שהיא הגבירה שלו, ידבנו להדבק בה.

ואף על גב שאהבה רבה זה עם זה, שלא נפרדים לעולמים, מאותו כל איש, בעל הבית, בעל הגבירה, ממנו תקחו את תרומתי. דרף העולם, מי שרופה לקחת אשתו של אדם ממנו, הוא מקפיד ולא עוזב אותה. אבל הקדוש ברוך הוא לא כף. כתוב וזאת התרומה - זו כנסת ישראל. אף על גב שכל אהבה אליו ואהבתו אליה, ממנו נוטלים אותה להשרותה בנייהם, מאותו מקום עליון, שכל האהבה של אשה ובעלה שורה, משם תקחו את תרומתי. אשרי חלקם של ישראל, ואשרי כלם שזכו לזה.

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם. ואם תאמר, אם כן, אשר תקחו מאתו הנה צריך להיות! מה זה מאתם? מאת שני השמות (הדרגות) הללו.

עוד אמר רב ייבא סבא, מאתם - מאת ס', שהוא סוד העולם העליון, מקום מדורו של הצדיק הנה שמתעטר מהאות ס', ומשם נוטל חיים להזין את כל העולמות. והכל דבר אחד, הסוד שמתן לחכמים. אשרי חלקם.

שאף על גב שהם נוטלים אותה, (כאן) לא יכולים לטל אותה אלא רק ברשות בעלה וברצונו, ולעשות עבודה של אהבה אליו, ואז באהבתו תקחו את תרומתי. וכל זה באותן העבודות של התפלה, ותקון וסדור שישראל מסדרים בכל יום. דבר אחר מאתם - מהכלל של ששה צדדים העליונים, והכל אחד.

יומא. דבר אחר מאתם, מפללא דשית סטרין עלאין וכלא חד.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה השר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים ככבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים ככבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר

אורות הזהר

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "גאילת הרשב"י"
- ה. ספר "במחיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מפעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה - בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תשוב"א
אלול שנת תש"ע לפ"ק